

uitvoer is gelegd (PB 2002, L 314, blz. 26), en 2002/540/EG van 11 juli 2001 betreffende de door Spanje ten uitvoer gelegde steunregeling ten gunste van bepaalde recentelijk opgerichte ondernemingen in Guipúzcoa (PB 2002, L 174, blz. 31) (de „beschikkingen van 2001”); en artikel 260 VWEU;

- het Koninkrijk Spanje gelasten om aan de Commissie een dwangsom te betalen van 236 044,8 EUR per dag vertraging bij de uitvoering van het arrest, vanaf de dag waarop in de onderhavige zaak arrest zal worden gewezen tot de dag waarop het arrest van 2006 volledig zal zijn uitgevoerd;
- het Koninkrijk Spanje gelasten om aan de Commissie een forfaitaire som te betalen die wordt verkregen door vermenigvuldiging van een bedrag van 25 817,4 EUR per dag met het aantal dagen dat de niet-nakoming voortduurt, vanaf de dag van de uitspraak van het arrest van 2006 tot de datum waarop:
- het Koninkrijk Spanje de bij de beschikkingen van 2001 onwettig verklaarde steun zal hebben teruggevorderd, indien het Hof mocht vaststellen dat het betrokken bedrag daadwerkelijk is teruggevorderd vóór de uitspraak van het arrest in de onderhavige zaak.
- in de onderhavige zaak het arrest zal worden gewezen, indien het arrest van 2006 niet volledig zal zijn uitgevoerd vóór die datum, en
- het Koninkrijk Spanje verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie is van mening dat de Spaanse autoriteiten niet alle maatregelen hebben getroffen die nodig zijn ter uitvoering van het arrest van 2006, door niet alle in de beschikkingen van 2001 onrechtmatig en onverenigbaar verklaarde steun terug te vorderen. In de eerste plaats hebben de Spaanse autoriteiten bepaalde individuele steun als verenigbaar met de interne markt beschouwd, zonder dat de steun voldoet aan de voorwaarden van een door de Commissie goedgekeurde nationale regeling voor regionale steun en in ieder geval zonder dat zij voldoen aan de voorwaarden in de richtsnoeren inzake regionale steunmaatregelen (PB 1998, C 74, blz. 9). In de tweede plaats hebben de Spaanse autoriteiten voor bepaalde begunstigden een belastingvermindering toegepast tot 100 000 EUR per begunstigde voor een periode van drie jaar zonder inachtneming van de regels inzake de minimis-steun. In de derde plaats hebben de Spaanse autoriteiten in bepaalde gevallen met terugwerkende kracht door de Spaanse belastingvoorschriften voorziene belastingverminderingen toegepast zonder inachtneming van alle door de Spaanse wetgeving gestelde voorwaarden voor de toepassing van deze verminderingen. In de vierde plaats ten slotte zijn niet alle betalingsopdrachten van de Spaanse autoriteiten door de ontvangers van de onwettige steun betaald. Volgens berekeningen van de Commissie maken de openstaande terugvorderingsbedragen ongeveer 87 % uit van de totale terug te vorderen onrechtmatige steun.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Symvoulio tis Epikrateias (Griekenland) op 20 april 2011 — Stanleybet International LTD, William Hill Organization Ltd en William Hill Plc/Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon, Ypourgos Politismou

(Zaak C-186/11)

(2011/C 186/26)

Procestaal: Grieks

Verwijzende rechter

Symvoulio tis Epikrateias

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Stanleybet International LTD, William Hill Organization Ltd en William Hill Plc

Verwerende partijen: Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon en Ypourgos Politismou

Prejudiciële vragen

- 1) Is een nationale regeling waarbij, met het doel het aanbod van kansspelen te beperken, het uitsluitende recht tot de uitvoering, het beheer, de organisatie en de exploitatie van kansspelen wordt verleend aan een enkele onderneming, die de vorm heeft van een ter beurze genoteerde naamloze vennootschap, verenigbaar met de artikelen 43 en 49 EG, wanneer deze onderneming bovendien reclame maakt voor de door haar georganiseerde kansspelen, haar activiteiten uitbreidt naar het buitenland, de spelers onbelemmerd deelnemen en de maximaal toegestane inzet en winst zijn bepaald per deelnameformulier en niet per speler?
- 2) Zo neen, is een nationale regeling die als zodanig gericht is op de bestrijding van criminaliteit door de uitoefening van controle op de in de betrokken sector actieve ondernemingen om te verzekeren dat de betrokken activiteiten enkel worden uitgeoefend binnen aan deze controle onderworpen circuits, en daartoe het uitsluitende recht tot de uitvoering, het beheer, de organisatie en de exploitatie van kansspelen verleent aan een enkele onderneming, ook dan verenigbaar met de artikelen 43 en 49 EG wanneer deze verlening een ongebreidelde uitbreiding van het aanbod daarvan tot gevolg heeft? Of dient, teneinde de betrokken beperking als ter verwezenlijking van het doel van bestrijding van de criminaliteit geschikt te kunnen beschouwen, de uitbreiding van het aanbod in ieder geval gecontroleerd te zijn, zodat zij binnen de grenzen blijft van hetgeen ter bereiking van dat doel noodzakelijk is? Indien de uitbreiding van het aanbod hoe dan ook gecontroleerd dient te worden, kan dan van een gecontroleerde uitbreiding worden gesproken wanneer een uitsluitend recht in de betrokken sector wordt verleend aan een lichaam met de in de eerste prejudiciële vraag vermelde kenmerken? En tenslotte, indien de verlening van

genoemd uitsluitend recht geacht wordt te leiden tot een gecontroleerde uitbreiding van het kansspelaanbod, gaat de verlening ervan aan een enkele onderneming dan verder dan noodzakelijk is, in die zin dat hetzelfde doel eveneens op vruchtbare wijze kan worden gediend door de verlening van dat recht aan meer dan één onderneming?

- 3) Indien het antwoord op de twee voorgaande prejudiciële vragen zou luiden dat de onderhavige litigieuze nationale bepalingen inzake de verlening van een uitsluitend recht op de uitvoering, het beheer, de organisatie en de exploitatie van kansspelen niet verenigbaar is met de artikelen 43 en 49 EG: a) is het dan in het licht van de genoemde bepalingen van het Verdrag aanvaardbaar dat de nationale autoriteiten gedurende een overgangperiode die noodzakelijk is om met het Verdrag verenigbare regels vast te stellen, niet beslissen op aanvragen voor de uitoefening van de activiteiten in kwestie die worden ingediend door rechtmatig in andere lidstaten gevestigde personen? b) Zo ja, op grond van welke criteria wordt dan de duur van deze overgangperiode vastgesteld? c) Indien geen overgangperiode is toegestaan, op grond van welke criteria moeten de desbetreffende aanvragen dan door de nationale autoriteiten worden beoordeeld?

Beroep ingesteld op 20 april 2011 — Europese Commissie/ Koninkrijk Spanje

(Zaak C-189/11)

(2011/C 186/27)

Procestaal: Spaans

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: L. Lozano Palacios en C. Soulay, gemachtigden)

Verwerende partij: Koninkrijk Spanje

Conclusies

- vaststellen dat
 - door de bijzondere regeling voor reisbureaus toe te passen in gevallen waarin reisdiensten aan een andere persoon dan de reiziger zijn verkocht;
 - door die bijzondere regeling niet toe te passen op de verkoop aan het publiek van door touroperators georganiseerde reizen door in eigen naam handelende reisbureaus;
 - door de reisbureaus onder bepaalde omstandigheden toe te staan op de factuur een totaal bedrag te vermelden dat geen verband houdt met de aan de klant daadwerkelijk in rekening gebrachte btw, en door de klant toe te staan, als deze belastingplichtige is, dat totale bedrag in mindering te brengen op de verschuldigde btw, en

- door reisbureaus toe te staan, voor zover zij zich op de bijzondere regeling beroepen, de grondslag van de belasting voor elke aangifteperiode op totale wijze vast te stellen;

het Koninkrijk Spanje de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens de artikelen 73, 168, 169, 226 en 306 tot en met 310 van richtlijn 2006/112/EG⁽¹⁾ van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde.

- het Koninkrijk Spanje verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie voert aan dat de toepassing door het Koninkrijk Spanje van de bijzondere regeling voor reisbureaus in strijd is met de btw-voorschriften, voor zover zij niet is beperkt tot aan reizigers verleende diensten, zoals de richtlijn voorschrijft, maar zich ook uitstrekt tot tussen reisbureaus verrichte handelingen.

Voorts strookt de niet-toepassing van die bijzondere regeling op de verkoop aan het publiek van door touroperators georganiseerde reizen door in eigen naam handelende reisbureaus evenmin met de richtlijn, aangezien dergelijke werkzaamheden volgens de Commissie zonder twijfel behoren tot de onder de bijzondere regeling vallende werkzaamheden.

Eveneens in strijd met de btw-richtlijn zijn de Spaanse voorschriften op grond waarvan reisbureaus — zonder enige grondslag in die richtlijn — op de factuur een totaal btw-bedrag mogen vermelden dat geen verband houdt met de aan de klant daadwerkelijk in rekening gebrachte btw; de klant, als deze belastingplichtige is, dat totale bedrag in mindering mag brengen op de verschuldigde btw, en reisbureaus, voor zover zij zich op de bijzondere regeling beroepen, de grondslag van de belasting voor elke aangifteperiode op totale wijze mogen vaststellen.

⁽¹⁾ PB L 347, blz. 1.

Hogere voorziening ingesteld op 28 april 2011 door Lan Airlines, SA tegen het arrest van het Gerecht (Vierde kamer) van 8 februari 2011 in zaak T-194/09, Lan Airlines, SA/Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM) en Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo, SA

(Zaak C-198/11 P)

(2011/C 186/28)

Procestaal: Spaans

Partijen

Rekwirante: Lan Airlines, SA (vertegenwoordiger: E. Armijo Chávarri, abogado)